

Ἐπιστρέφων ἔχεις τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Παρθενῶνος; τοῦ  
ἑποίου οἱ γιγαντῶδεις ξανθοὶ βόστρυχοι περιβάλλουσι παν-  
ταχόθεν τὴν θαῦμα ἰδέσθαι ἀκρόπολιν.

Γεῖα ποῦ;

## ΜΠΕΝΙ ΖΟΥΓ—ΖΟΥΓ.

Καὶ εἶδα τοὺς Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ δὲν ξέρω ποιὰ ἡμέρα,  
Καὶ σὰν τὸν χάχα ἔμεινα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,  
Καὶ εἶπα «Νὰ ποῦ ἔβρισκονται καὶ ἄνθρωποι ἀκόμα,  
Ὅπου πετοῦν χωρὶς φτερά ἀπάνω ἴστων ἀέρα».

Καὶ εἶδα τοὺς Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, καὶ εἶπα σιγαλά:

—Ἄν ἤμουνα Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἤμουν πρὸ καλά.

Κὶ εἶδα τὸν Βλάχο τὸ σοφὸ νὰ στέκη παρὰ πέρα. . .

Ἄφου ἀντέγραψε πολλὰς διακοινώσεις μόνος

Καὶ ἔκρινε τοὺς ποιητὰς τοῦ Πέτρου Καλδερῶνος,

Μᾶς ἦλθε ἴστους Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ γιὰ καθαρὸ ἀέρα.

Κὶ εἶδα κὶ ἐκείνους καὶ αὐτὸν, καὶ εἶπα σιγαλά:

—Ἄν ἦταν Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἦταν πρὸ καλά.

Καὶ εἶδα ῥοδοκόκκινους καὶ τρυφεροὺς σπαθάτους  
Νὰ δείχνουν τὸ μακρὸν σπαθὶ καὶ τὰ χρυσὰ γαλόνια,

Καὶ ἄκουσα τριγύρω μου ἀπόστρατα γκαρσόνια

Νὰ κάνουν τόσα σχόλια ἴστα σύνορα τοῦ κράτους.

Κὶ εἶδα κὶ ἐκείνους καὶ αὐτοὺς, καὶ εἶπα σιγαλά

—Ἄν ἦταν Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἦταν πρὸ καλά.

Καὶ πατριώτας εἶδα ἑκεῖ καὶ δημοσιογράφους

Νὰ βλέπουν πῶς χορεύοντε τ' ἀφράτα Ζουγ-Ζουγζάκια,

Καὶ νὰ κτυποῦνε δυνατὰ κὶ αὐτοὶ τὰ παλαμάκια,

Καὶ τῶν προγόνων νὰ ξεχνοῦν τὴ δόξα καὶ τοὺς τάφους.

Κὶ εἶδα κὶ ἐκείνους καὶ αὐτοὺς, καὶ εἶπα σιγαλά

—Ἄν ἦταν Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἦταν πρὸ καλά.—

Κὶ ἄκουσα ἓναν ποιητὴ κομψὸ καὶ κορδαμένο

Νὰ λήρῃ μὲς ἴστων κύκλο του μὲ πόζα καὶ γεινάτι,

Πῶς εἶναι μόνον οἱ Ῥωμνοὶ τοῦ κόσμου τὸ ἀλάτι,

Κὶ εἶδα καὶ τὸν Βλασσόπουλο τὸν ξυλοφορτωμένο.

Κὶ εἶδα κὶ ἐκείνους καὶ αὐτοὺς, καὶ εἶπα σιγαλά

—Ἄν ἦταν Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἦταν πρὸ καλά.—

Καὶ μοῦμ τουφέκια ἔβρόντησαν ἴστο μέσον τῆς γαλήνης,

Μὰ δὲν σκοτώθηκε κανεὶς...Ζούγ-Ζούγαρος ὁ πρῶτος

Μιὰ τοῦμπα ἔκαμε ἴψηλὰ καὶ μὲ τὴν τοῦμπα κρότος,

Καὶ εἶπα «Νά! ὁ πόλεμος τῆς νέας Ῥωμιοσύνης»

Καὶ εἶδα τοὺς Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, καὶ εἶπα σιγαλά

—Ἄν ἦσαν οἱ Ῥωμνοὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἦταν πρὸ καλά.—

Souris

εἰπεῖ τις. Τί εἶναι αὐτὰ ἀπέναντι τῆς παρελθούσης καὶ μελ-  
λούσης αἰωνιότητος. Οἱ αἰῶνες, ἀνθρωπεί μου, εἶναι τίποτε  
καὶ τὸ λεπτόν σημαίνει. Εἰς ὀλιγώτερον λεπτοῦ αἰῶνων ἔργα  
κατεστράφησαν καὶ ἡ δύστηνος Χίος εἶναι προῖον κατα-  
στροφῆς ἐνὸς λεπτοῦ· τί λέγω; 20 δευτερολέπτων. Ὁ ἐγκέ-  
φαλός μου δὲν ἠθέλησε φαίνεται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν περὶ  
ἐγκεφάλου μελέτην του. Ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς τὰς λοξοδρομίας.

Πολλοὶ γνωρίζουν ὅτι ἡ εὐθεῖα ὁδὸς εἶναι ὁ συντομώ-  
τερος δρόμος, ἐν τούτοις ὅμως τρέπονται τὴν κεκλασμένην.

Οὕτως εἶναι ὁ ἀνθρώπος πλασμένος νὰ βλέπῃ τὸν ἴσο  
δρόμον καὶ νὰ πέρνῃ τὸν σιραβό. Εἰς τὸν δέκατον ἔννατον  
αἰῶνα διὰ νὰ φθάσῃ τὸν σκοπὸν σου μὴ πάρῃς ποτὲ τὴν  
εὐθεῖαν ὁδόν. Ἀλλ' ἂς εἰσέλθω ἐγὼ εἰς τὴν εὐθεῖαν καὶ ἂς  
ἀφήσω τοὺς ἄλλους νὰ πράξωσιν ὅπως θέλουσι.

Περὶ ἐγκεφάλου ἐπρόκειτο· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν δὲν  
ἔχουσι τὰ αὐτὰ μυαλά. Ὁ μὲν ἔχει περισσότερα ὁ δὲ ὀλι-  
γώτερα· ὁ μὲν ἔχει πολλὴν, ὁ δὲ ὀλίγον φώσφορον. Τοῦ ἐνὸς  
ὁ ἐγκέφαλος περισσοτέραν φαῖαν οὐσίαν τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ  
ἄλλου· ὥς ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι δὲν πρέπει γονεῖς καὶ δι-  
δάσκαλοι νὰ γίνωνται παιδοκτόνοι ἀπαιτοῦντες ἀπὸ ὅλους  
τοὺς ἐγκεφάλους τὰ αὐτὰ προῖοντα. Πόσοι καὶ πόσοι δυστυ-  
χεῖς νέοι δὲν κείνται ἐν τῇ νεκρικῇ σιγῇ τοῦ κοιμητηρίου  
δολοφονηθέντες ὑπὸ ἀμαθῶν γονέων καὶ ἀνοήτων διδασκά-  
λων. Πόσα καὶ πόσα δυστυχῆ τέκνα δὲν μαραίνονται ἐν  
τοῖς θρανίοις τῶν σχολείων, διότι οἱ διδάσκαλοι ζητοῦσι

παρ' αὐτῶν περισσότερα παρ' ὅσα τοῖς ἔδωκεν ἡ φύσις. Εἶ-  
ναι καιρὸς νὰ πεισθῶμεν, ὅτι ἡ φύσις ἀποστρέφεται τοὺς Σω-  
κράτας καὶ τοὺς Πλάτωνα, διὰ τοῦτο κάμνει καὶ ὀλίγους  
καὶ ὅτι ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ καλὰ μυαλά εἰς τὸν  
ἀνθρώπον. Εἶναι καιρὸς νὰ πεισθῶμεν, ὅτι δὲν εἶναι ὅλοι  
καμωμένοι διὰ νὰ γίνωσιν ἐπιστήμονες· ὅπως μεταξὺ ἑκα-  
τὸν ὑποδηματοποιῶν μόλις οἱ τριάκοντα εἶναι καμωμένοι διὰ  
τὴν τέχνην αὐτήν, οὕτω καὶ μεταξὺ ἑκατὸν ἐπιστημόνων,  
μόνον οἱ εἴκοσι διὰ τοῦτο ἐκλήθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι θὰ ἐπέδιδον  
καλλίτερον ἂν ἐγίνοντο παντοπῶλαι ἢ ράπται. Πόσον ὁ  
κόσμος θὰ ἦτο καλλίτερον ἂν ἕκαστος ἐγνώριζε τὴν θέσιν  
του. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ κοιμηθῶ. Κοιμῶμαι. Τὸ ἐν ἐγὼ  
κοιμᾶται. Τὸ δὲ ἄλλο γρηγορεῖ. Αὐτὸ τὸ ἐγώ· ἐγὼ, ἐγὼ,  
κινεῖ τὸν γέλωτα τῶν νέων φυσιολόγων. Ἐγὼ! λέξις τὴν ὁ  
ποῖαν ὅσον φυσᾷς φουσκῶναι, καὶ ἐκεῖ ὅπου βλέπεις μιαν-  
ώραϊαν φούσκαν σπᾷ καὶ τὸ πᾶν χάνεις. Ὀλίγον ὀλίγον ἀρ-  
χίζει νὰ χάνῃ τὴν ἄξian του αὐτὸ τὸ ἐγὼ. Εὐρίσκεται ἤδη  
μόνον εἰς τὰ καταστήματα τῶν ἰδεολόγων, ὧν αἱ κεφαλαὶ  
περιέχουσιν ἐγκεφάλους κακῶς ἀνατετραμμένους. Μὰ τί  
πταῖουν καὶ αὐτοὶ οἱ δυστυχεῖς. Τί εἶναι ὁ ἀνθρώπος; Τὸ  
προῖον τῆς ἀνατροφῆς, τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐγκεφάλου του  
καὶ τῶν περιστοιχοῦντων αὐτὸν ἀντικειμένων. Κοιμῶμαι.  
—Ὀνειρά μή με ταραξήτε· υπάρχουνε ἄνθρωποι οἵτινες καὶ  
κοιμώμενοι εἶναι εὐτυχεῖς.

I. Ζίφος, ἱατρός.